
Binární mrcha
ZROZENÍ
Štěpán Novák

BINÁRNÍ MRCHA

ZROZENÍ

Štěpán Novák

Svítání

Bylo studené ráno, které předznamenávalo nevyhnutelný konec babího léta a teplých slunných dnů. Jan se pomalým krokem blížil k budově gymnázia. Slunce stoupalo nad obzor a jeho paprsky narážely do jeho zad. Při pohledu proti slunci působila Janova silueta jako gangster z třicátých let minulého století. Je to image, na které si zakládá. Dlouhý kabát a klobouk — k dokonalosti mu chybí snad už jen zapálený doutník a futrál se samopalem. Tyto rekvizity však jako učitel do školy nosit nesmí.

Vstoupil do budovy starými dřevěnými dveřmi, které pamatují snad ještě doby Marie Terezie, a ve vstupní chodbě se vyhnul pár nedočkavým studentům. Vyšel do prvního patra a pokračoval dlouhou chodbou, až došel ke dveřím svého kabinetu. Zasunul klíč do zámku — a zjistil, že je odemčeno. Co tu dělá Marek tak brzy? pomyslel si a vešel dovnitř.

„Krásné dobré ráno," pozdravil Jan při vstupu do místnosti. Sňal klobouk a automaticky ho pověsil na věšák.

„Když myslíte," odpověděl zasmušile Marek, opírající se hlavou o stůl.

„Co se vám stalo?" zeptal se Jan, zaskočený neobvyklou situací i Markovou reakcí.

Marek touto dobou do práce nikdy nechodil. Jeho obvyklé hodiny nezačínaly před devátou hodinou. Byl učitelem dějepisu a historik

každým coulem. Mezi studenty i kolegy byl pokřtěn na Marka Póla, avšak o své přezdívce ani netušil.

„Co vám mám povídat… zdědil jsem chalupu na druhém konci republiky a přišel mi dopis, že musím do konce tohoto týdne posekat trávu na svých pozemcích, jinak mi dají pokutu. Do toho řeším rozvod s mou ženou," zavzlykal Marek.

„Tak proč tam nezajedete a neposečete ji?" zeptal se Jan nechápavě.

„Nemám auto a ani neumím řídit. To vše dělala má žena," odpověděl s ještě výraznějším vzlykotem.

Janovi začalo docházet, že nejde ani tak o trávu, ale o to, že se rozvádí.

„Dneska musím k soudu a už ji pak asi nikdy neuvidím," vyhrkl a potoky slz mu stékaly po rukou.

„Chlapi nepláčou. Vzmužte se, kolego!" snažil se ho Jan uchlácholit a podal mu kapesník. „Určitě dlouho sám nebudete. Brzy potkáte nějakou jinou, lepší, co vás neopustí. Jestli chcete, můžeme zajít večer na skleničku, a o víkendu bych vás odvezl na tu chalupu. Co vy na to?"

Marek zvedl hlavu od stolu a lehkým úsměvem řekl: „Děkuji za pozvání, ale dnes večer budu radši sám. Vaši nabídku na svezení rád přijímám."

Jan podal Markovi další kapesník, usmál se a dodal: „Budu se těšit." Pak se usadil za svůj stůl a začal se věnovat přípravě na blížící se hodinu.

Uzření tmy

Na dveřích stálo: Ing. Jiří Šikula – systémový inženýr, správce informačního systému.

Karolína tu byla nová a nevěděla, jestli je zrovna on tou pravou osobou, za kým má jít kvůli problému s kopírkou. Tiše stála za dveřmi a sbírala odvahu zaklepat. Jirka mezitím dokončil importy dávek, které se za noc nahromadily ze zdravotních zařízení. Protáhl se a dopřál si krátkou chvilku relaxace. Přemítal, jestli ho tenhle život vlastně naplňuje — chtěl by zažít něco akčního. Co takhle stát se superhrdinou a zachraňovat svět? pomyslel si. Na to mi ale chybí superschopnosti. Superpadouch bych už možná být mohl, pousmál se v duchu. Představoval si sebe v mikině s nasazenou kapucí, jak od počítače terorizuje celý svět.

Jeho rozjímání však přerušilo krátké, ostýchavé zaklepání na dveře. Jirka otevřel oči a pohlédl ke dveřím.

„Dále!“ zakřičel a ve dveřích se objevila mladá dívka. Jirka se narovnal a s úsměvem řekl: „S čím vám mohu pomoci?“

Jeho představy se však okamžitě proměnily. Představoval si, jak jí svléká oblečení, a jeho zrak mu sklouzl k jejímu výstřihu. Měl obavu, zda dnes nezapomněl použít svůj parfém, kterému přikládal téměř kouzelnou moc. Věřil, že když ho použije, dostane každou ženu do postele. Zatím se tak vždy stalo.

„Dobrý den," řekla Karolína nervózním hlasem. „V kanceláři se nám rozbila kopírka. Chtěla bych vás poprosit, zda byste se na ni nepodíval."

„Ano, rád se vám na ni podívám," odpověděl a představoval si, jak jí stahuje kalhotky. „Počkejte na mě na chodbě, hned za vámi půjdu," dodal. Jakmile Karolína opustila místnost, vytáhl ze zásuvky svůj magický parfém a nastříkal se.

Nasál vůni a posílen testosteronem se zvedl ze židle a vyrazil za krásnou kolegyní. Pomalu šla před ním. Celou cestu do její kanceláře se kochal pohledem na její vlnící se zadek zahalený v krátkých fialových šatech.

„Tak to je ona," ukazovala na velkou kopírku u okna. Jirka doufal, že se neztrapní. Rád by na tu pěknou kolegyni zapůsobil. S kopírkami však neměl žádné zkušenosti. Přistoupil ke kopírce a přečetl si chybovou zprávu na displeji. Displej na schématu tiskárny zobrazoval přesné místo, kde je zaseknutý papír, a jak závadu odstranit. Jirka otevřel dvířka podle pokynů tiskárny, vytáhl zaseknutý papír, zavřel dvířka a chybové hlášení zmizelo.

Tak pěkná holka a neumí číst? pomyslel si. Možná je schopnost číst moje superschopnost, které by se dalo využít. Podíval se na mladou kolegyni, která ho sem přivedla. „Tak, je to opravené," usmál se a podíval se jí do jejích radostně rozzářených očí.

„Jé, vy jste takový šikula, pane inženýre!" odpověděla s radostným úsměvem, který Jirka vyhodnotil jako flirtující.

Nepřestával se jí dívat do očí, narovnal se ještě víc a vystoupil zpoza tiskárny, aby dal více na obdiv celou svou postavu. „Já vím,

mám to napsané i v občance," zareagoval na její narážku. Hleděl jí stále do očí a rychle přemýšlel, co by ještě řekl. Rád by ji pozval na kafe nebo večeři, ideálně rovnou do postele. Jeho přemýšlení však přerušila další kolegyně vykukující zpoza monitoru na druhé straně místnosti.

„Pane inženýre, můžete mi tu také s něčím pomoci?"

Jirka byl fascinován jinou ženou, které si dřív nevšiml. Náhle zapomněl na touhy, kterými ho naplňovala kráska, jež ho sem přivedla, a rychlým krokem došel k ženě, která ho zavolala. Byla to mladá štíhlá blondýna s bujným poprsím. Posadil se vedle ní. „Tak s čím vám mohu pomoci?" pronesl s upřeným pohledem do jejích modrých očí. Bylo pro něj náročné ovládat se, aby jí nehleděl na prsa.

„Nedaří se mi přihlásit do počítače," odpověděla s mírným náznakem zoufalství.

„A zadáváte tam správné heslo?" řekl, než odtrhl oči z jejího těla a podíval se na monitor, kde hned uviděl, že ji přihlašovací obrazovka upozorňuje na zapnutý Caps Lock.

„Určitě ho píšu správně, mám ho tady napsaný," odpověděla a ukázala na papírek nalepený na spodní straně monitoru.

Jirka si prohlédl, co je napsané na tom podivném žlutém papírku:

Počítač – Jméno: JasnaB, heslo: Kopretina123

Portál – Jméno: barbora.jasna, heslo: LK0xQRZu32_aZ

Proboha, zděsil se v duchu Jirka. Upřeně hleděl na monitor a přemýšlel, jestli je to, co prožívá, skutečné. Heslo napsané na papírku nalepeném na monitoru je stejně rozumné jako nechat na klice

u dveří pověšené klíče nebo si napsat PIN na kreditní kartu. Tohle snad není možné. Oklepal se, pohlédl na její prsa, kterých se dotýkaly její dlouhé blond vlasy. No jo, blondýnka, uvědomil si, usmál se na Barboru a upřel svůj zrak zpět na monitor.

Barbora si mezitím prohlížela Jirku. Kolovaly o něm zvěsti, že je velký proutník, a uznala, že nevypadá vůbec špatně. Pokoušela se ho svádět pohledem.

Jirka byl už myšlenkami úplně jinde, a tak její pohledy vůbec nevnímal. Přemýšlel zase nad tím, že čtení z displejů je dnes vlastně takovou superschopností, a stiskl klávesu Caps Lock. Opsal jméno i heslo napsané na papírku a zmáčkl Enter. Přihlášení se úspěšně zdařilo.

Jirka se narovnal, podíval se na svou kolegyni a řekl: „Měla jste zapnutý Caps Lock, v tom to bylo."

Pak se zvedl od počítače a odešel do své kanceláře. Cestou přemýšlel nad tím, že by si dnes mohl zajít na jedno do hospody a trochu si pročistit hlavu.

PRVNÍ HODINA

Začalo zvonění a Jan vstoupil do třídy. Liboval si v přesnosti a důslednosti ve všem, co dělal. Stejné nároky měl i na ostatní, i když věděl, že v této třídě nemůže čekat vůbec nic. Hodiny zde přetrpěl jen díky jedné inteligentní studentce, kterou tahle třída má. Sedl si za stůl, pustil počítač, otevřel třídní knihu a rozhlédl se po třídě. Nikdo z přítomných si zatím nevšiml, že je hodina a že je ve třídě. V lavicích mezi sebou vedou diskuse, koukají do mobilů, nebo spí. U této třídy je toto chování zcela přirozené. Jan se postavil, aby si prohlédl, kdo chybí.

„Ani nevstávejte, nenechte se rušit tím, že jsem tady," pronesl před třídou, kde nikdo neprojevil ani náznak pozornosti. Věděl, že je jim ukradený, a uvědomoval si, že je zbytečné se snažit. Se smutným pocitem usedl k počítači a do třídní knihy začal zapisovat chybějící. Alice chybí. Jediná inteligentní studentka z této třídy, se kterou se tu dá komunikovat. *Dnes to bude zajímavá hodina. Třeba jen zaspala a ještě přijde,* uklidňoval se v myšlenkách. *Zapsat ji však musím.*

„Tak kdo chybí?" řekl rázně a nahlas. Doufal, že probudí ve zbytku třídy alespoň nějakou reakci. Nic se však nestalo. Stoupl si opět před třídu, rozhlédl se.

„Kdopak nám dnes přednese svůj výběr důležitých aktualit?"

Třída náhle utichla a všichni přítomní předstírali, že tu nejsou. Jan se zaměřil na Helenu Rosenbauerovou. Světlovlasou, výstředně oblečenou, obvykle drzou studentku spící v první lavici.

„Vidím, že se nikdo nehlásí, tak si někoho vyberu já. Tak třeba probudíme Šípkovou Růženku. Helenko, vstávej! Je hodina."

„Co? Co se děje?" odpověděla trochu zmateně rozespalá dívka v první lavici.

„Vstaň a pojď k tabuli. Potřebuješ se po ránu trochu protáhnout."

Co po mně chce zase ten plešatý diktátor? Je horší než Hitler, honilo se Heleně v hlavě, když se neochotně zvedala z lavice.

„Povíš nám, jaké aktuality sis pro nás dnes přichystala?" zeptal se Jan Heleny ještě předtím, než došla k tabuli. Ta mu na oplátku věnovala nechápavý výraz.

„Nezapomeň nám i sdělit, v čem jsou podle tebe pro nás tvé aktuality přínosné." Doplnil a škodolibě se usmál. Tušil, že Helena nemá nic připraveného.

Helena došla k tabuli a znuděným, drzým tónem hlasu řekla: „Jaké aktuality?"

Jan se zamračil a zvýšil hlas. „Na každou hodinu si z médií máte připravit výběr tří aktualit a říct, v čem jsou pro nás tyto informace důležité."

Chvíli se odmlčel, posadil se ke kantorskému stolu a mírnějším hlasem dodal:

„Děláme to každou hodinu. Kdybys nechodila do školy spát, tak se tak hloupě neptáš. Můžeš se jít posadit, máš za pět. Jen tak dál a k maturitě se nedostaneš."

„A proč?“ nenechala se Helena jen tak odbýt. „K čemu nám to jako je? Nějaké trapné aktuality.“

Jan vykulil oči, protože nevěřil svým uším. Zvrásnil čelo. Zhluboka se nadechl. Ještě více zvýšil svůj hlas než prve. Doslova až zakřičel: „To snad nemyslíš vážně!“ čímž probral celou třídu do pozoru.

Pak už pokračoval klidnějším hlasem a otočil se ke třídě. „Aktuality nám dávají informace, na kterých může někdy záviset i náš život. Učíme se tu poznávat, jaké informace z médií jsou pro nás užitečné a jaké ne.“

Zahleděl se ven z okna a v duchu si položil otázku: *Kvůli tomuhle jsem promrhal čtyři roky na pedagogické fakultě?*

PROBUZENÍ

Paprsky slunce šimrají Alici do obličeje. Zamračí se, protáhne a nahmatá u stolku mobil. Její tmavé vlasy odrůstajícího mikáda trčí do všech stran a vypadají jako ptačí hnízdo. Pomalu otevře rozespalé oči a podívá se na telefon. Na displeji svítí 8:20. Uvědomuje si, že zaspala, a rychle se rozhlíží po oblečení, co si vezme na sebe. *Když se rychle obléknu, možná stihnu ještě první hodinu. Občanka je dnes jediná hodina, která stojí za to. Tu už asi stejně nestihnu.* Aliččiny myšlenky náhle přerušil řev z ulice.

„Zlato, jsem doma." Ozval se opilecký křik pod okny. Alici bylo jasné, že se milenec její matky dobelhal z hospody domů. *Jen aby mě neviděl. Máma se nesmí domáknout, že jsem zaspala.* Alice si v rychlosti natahuje sukni, tričko a strká si věci do batohu.

Náhle se zezdola ozval dupot a otevřely se dveře. „Že ty jsi zase prochlastal celou výplatu?" ozval se ženský řev. *Máma je ještě doma,* zhrozila se Alice s vykuleným pohledem na dveře svého pokoje. Pak urychlila balení svých věcí a začala přemýšlet, jak se dostat nepozorovaně ven.

František se opřel o popelnici před domem a snažil se narovnat, aby pohlédl Markétě do očí. Nepodařilo se mu to. Se zamotaným jazykem pravil: „Když chceš s vlky žíti, musíš s nimi výti." Avšak Markéta mu nerozuměla a věnovala mu ještě přísnější pohled.

František si toho všiml, polkl a více artikulovaně dokončil větu: „A když chceš s lidmi žíti, musíš s nimi píti."

Markéta vystoupila před dveře a ruce si dala v bok, aby zdůraznila svou naštvanost.

„Už bylo osm hodin, ty dnes nemusíš do práce?" otázala se.

„Dnes není sobota?" podivil se František, když za dveřmi viděl Aliččiny boty. „Když jste s Aličkou obě doma."

Markéta se rozhlédla po předsíni a uvědomila si, že Alice ještě neodešla.

„Alice! Jak to, že nejsi ve škole?" zakřičela na celý dům a rozběhla se nahoru do jejího pokoje. František se vydal za ní, protože si chtěl užít pocit, že řve na někoho jiného než na něj, i když ho z toho řvaní už začínala bolet hlava. Ale ještě dopíjel láhev a chtěl si užít tuhle podívanou. Neohrabanými pohyby se rozběhl za ní a po třech vylezl schody pomalu stejně rychle jako Markéta. Vpadl do místnosti a svalil se pod skříňku. Vše se mu motalo. Viděl Markétu, jak zamračená stojí nad Alicí a s gestikulací rukou dodává jejímu křiku tu správnou výchovnou atmosféru.

„Tak to ne, holčičko. Já tě neživím proto, aby ses flákala doma." řvala Markéta na Alici velmi hysterickým tónem.

Alice se na ni podívala a klidným hlasem se jí zeptala: „Ty jsi ještě nikdy nezaspala?" Doufala, že u matky najde alespoň trochu pochopení a vše se vyřeší. „Ne!" vykřikla Markéta, z čehož Alici hned došlo, že pochopení od své matky čekat nemůže.

František si užíval, jak se ty dvě hádají, a prohlížel si je. Uvědomoval si teď ještě víc, jak jsou si máma s dcerou podobné.

Markétinu dceru si nikdy pořádně neprohlížel, až teď si uvědomoval tu podobu. Kromě barvy vlasů se skoro v ničem neliší. Věděl, že Markéta si obarvuje vlasy na zrzavou, aby byla pro něj přitažlivější. Dělá to od doby, co zjistila, že se mu líbí zrzky. Ale její dcera jako by jí z oka vypadla. Na Markétě dávají jen vrásky na čele znát, že je už starší. Vrásky jsou ještě víc výrazné, když se tak rozčiluje. *Vůbec jí to nesluší,* pomyslel si. Alička už vypadá dost vyspěle, je to velká holka. „Nech ji, vidíš přece, že spěchá do školy." vložil se nakonec do řeči František a snažil se dostat do úst ještě jeden lok z prázdné láhve. Markéta však dělala, že ho neslyší, a místnost se zaplnila zvláštním tichem.

Alice si uvědomila, že musí rychle vypadnout. Vzala si notebook ze stolu a strčila ho do batohu.

„Proč si bereš do školy počítač?" zeptala se Markéta, čímž přerušila chvíli relativního klidu.

„Na zápisky a poznámky." řekla Alice bez jakéhokoliv přemýšlení.

„Na to nám stačily notýsky a sešity. Ne žádná tak drahá věc." reagovala Markéta s jistou dávkou pohrdání, naštvanosti a nespokojenosti. Nevěděla, jestli se má víc zlobit na Františka, který opět propil celou výplatu, nebo na svou dceru. Připadalo jí, že ji všichni jen vyžírají a ona jediná musí vydělávat, aby uživila tuhle nevděčnou rodinu.

Alici byla tahle debata krajně nepříjemná. Mírně povýšeným tónem začala svou matku poučovat: „Používat notebook je dnes úplně normální. Dnes už není pravěk jako za tvého mládí."